

εἰς τὴν καλύδην· ὡς καταβῶμεν τῆς ἀμάξης καὶ ὡς ἐρωτήσωμεν. Ἐνῷ δὲ ἐπραττον τοῦτο γυνή τις, ἡ ὁποία ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτι ἦτον ἡ μήτηρ των, ἐφάνη κρατοῦσα τὸ ἐν ἀπὸ τὰ κοράσια ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυά της. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις των τριῶν ἀδελφῶν, ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος, ὅτι τὸ ἄλλο της κοράσιον εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Ταῖς ἐπληροφόρησε δὲ, ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ βιβλιάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν δώσει εἰς τὰ κοράσια της, ἐγένετο τὸ μέρος τοῦ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν αἰθρῶν. Τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνο τὴν ἐδίδαξεν, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὴ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ὁ Σωτὴρ της καὶ ὅτι ἀπέθανε διὰ τὰς ἀμαρτίας της· ἐπρόσθεσε δὲ, ὅτι τὸ κοράσιόν της ἀπέθανε πολλὸ εὐτυχὲς μὲ τὸ βιβλιάριον εἰς τὰς χεῖράς της!

Τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνα τὴν ἐδίδαξεν, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὴ! Πόσα τοιαῦτα βιβλιάρια δὲν δύνανται νὰ τεθῶσι εἰς τὰς χεῖρας των πτωχῶν παιδιῶν, ὅτινα εἶναι ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν τύχην καὶ ἡλικιούμενα γαμίζουσι τὰς φυλακάς μας! Ποῖος ὅμως ἔλαθέ ποτε φροντίδα περὶ τούτων; Ποῖος ἐξεκέθη ποτὲ περὶ των δυστυχῶν τούτων πλασμάτων;

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι τῆς Ἐφημ. των Παίδων ὡς μιμηθῶσι τὰς τρεῖς ἐκεῖνας ἀδελφάς καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ ἀναγνώσουσι, ὅτι εὐρίσκουσι καλὸν, ὡς τὸ δίδουσι ἢ καὶ ὡς τὸ δανείζουσι εἰς ἄλλα παιδία, τὰ ὁποῖα ἢ δὲν ἔχουσι ἢ δὲν θέλουσι ν' ἀγοράσωσι τοιαῦτα ὠφέλιμα ἀναγνώσματα ὡς λ. χ. τὴν ἐφημερίδα των Παίδων, ἐὰν θέλουσι νὰ συνεργήσουσι εἰς τὴν μόρφωσιν καλῶν πολιτῶν καὶ τὴν σωτηρίαν των ψυχῶν πολλῶν κακῶν παιδιῶν.

ΕΛΛΕΝΗ.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΚΥΝΑΡΙΩΝ (σκύλων.)

Πρὸ τοῦ γαλλοπρωσσιτικοῦ πολέμου ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον τι εἰς τὰ Παρίσια, ὅπου ὁ ἀρχιμάγειρος μετεχειρίζετο δύο μικρὰ σκυλάκια εἰς τὸ νὰ ψήνωσι κρέας εἰς τὴν σούβλαν γυρίζοντες αὐτὴν· τὸσον δὲ καλῶς ἐγνώριζον ἀπὸ τὴν ὁσμὴν ὅτι τὸ κρέας ἦτο ἐψημένον, ὥστε ποτὲ δὲν ἐλανθάνοντο. Ὅταν ἐψήνετο εἰδοποιούον αὐτὸν γαυγίζοντα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πάρῃ τὸ ψηθὲν καὶ τοῖς δώσῃ ἄλλο. Τὰ σκυλάκια ἐκεῖνα εἰργάζοντο κατὰ σειρὰν δύο ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα ἕκαστον· τὸ ἐν τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην τὸ ἄλλο τὴν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν. Τὴν Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀνεπαύοντο. διότι κατὰ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι νηστήσιμοι, τὴν δὲ Κυριακὴν, διότι εἶναι ἑορτή.

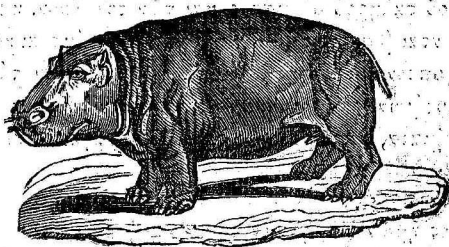
Ἡμέραν τινα, τὸ ἐν αὐτῶν, τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ σειρὰ

νὰ γυρίσῃ τὴν σούβλαν, ἔλειπε· ὁ δὲ μάγειρος ζητήσας καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐφώνασε τὸ ἄλλο καὶ τὸ διέταξε νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν.

— «Γου-ρου...» ἐφώνασε τὸ ἀδικούμενον, ὡς νὰ ἔλεγε «δὲν εἶναι ἡ σειρά μου, ἀφεντικὸν,» καὶ ἐξάρωσεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γωνίας. Ὁ μάγειρος ἐπῆρε μίαν βέργαν καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸ ἐυλοφορώσῃ, ἀλλ' αὐτὸ ἐπρόφθασε καὶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου γαυγίζον, «ἄου-ἄου» «εἶναι ἀδικον—εἶναι ἀδικον.» Τρέξαν δὲ εἰς τὸν παρακείμενον κήπον ἐφάνη μετ' ὀλίγον φέρον ἀπὸ τ' αὐτὶ τὸ ἔτερον σκυλάκιον, πρὸς τὸν ξενόδοχον καὶ εἶπεν, —«ἄου, ἄου,» —«Ἰδοὺ ὁ κύριος! ἔπαυσε εἰς τὸν κήπον αὐτὶ νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν του!»

Ὁ μάγειρος ὑπερευχαριστήσας ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ κυναρίου, αὐτὸ μὲν ἐσυγχώρησεν καὶ ἐφιλοδώρησε μὲ ἐν γλύκυσμα, τὸ δὲ ἄλλο ἐτιμώρησε καὶ ἔθεσεν ἀμέσως νὰ γυρίσῃ τὴν σούβλαν!

Πόσοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ χάριν. των παιγνιδίων των δὲν ἀφίνουσι ὅχι μόνον τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς των νὰ κάμωσι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ κάμωσι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς πολλὰκις τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς των! Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δίκαιον καὶ πρέπει ὁ καθέ τις νὰ κάμῃ τὸ χρέος του.

ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ.

Οὕτω πως καλεῖται τὸ δύσμορφον ζῶον, τὸ ὁποῖον παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον τὸ πάλαι παρὰ τινος Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, των Παπρημιτῶν, ἔθεωρεῖτο ἱερὸν. Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἀμφίβιον καὶ ἰσομέγεθες τοῦ Ῥινόκερου· γεννᾶται δὲ καὶ ἐνδιατᾶται παρὰ τοὺς μεγάλους τῆς Ἀφρικῆς ποταμοὺς καὶ ἰδίως παρὰ τὸν Νεῖλον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Νειλῶος ἵππος ἂν καὶ μόνον κατὰ τὰ ὄψα καὶ τὸν χρεμετισμὸν ὁμοιάζει κάπως τὸν κομφότατον καὶ τοσοῦτον χρήσιμον εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ἵππον.

Τὸ Σῶμα τοῦ ἱπποποτάμου εἶναι χονδροειδέστατον καὶ καλύπτεται ὑπὸ δέρματος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτρίχου, μελανοφαίου καὶ πεποικιλμένου διὰ πλαγίων